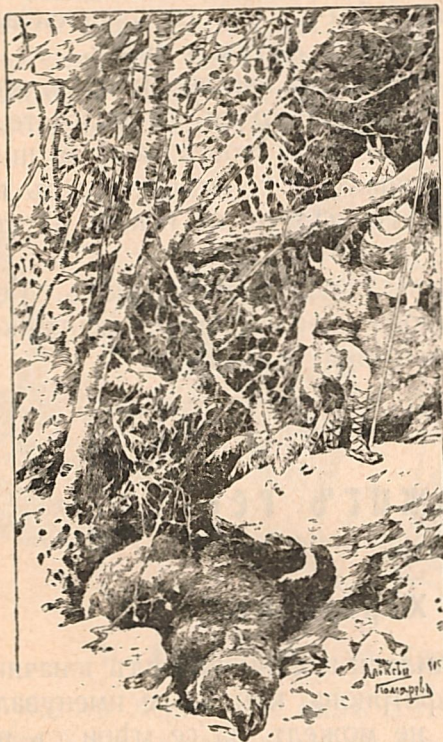

но заревала ранената мечка и съ вдигнати прѣдни крака се впуснала срѣщу княза. Извадилъ той своя мечъ, дълго врѣме се борилъ съ мечката и най-послѣ успѣлъ да я повали на земята . . .

Вдигналъ князътъ меченцето върху седлото и прѣпустиналъ коня си къмъ близката долина, гдѣто войскитѣ му били разположени на лагеръ...

Князътъ подарилъ мечето на своето обично момченце. Дѣте и мече си играли чакъ до вечеръта и даже легнали на едно и също креватче да спятъ прѣгърнати едно до друго.

Около срѣдъ нощъ князътъ се

събудилъ разтревоженъ: присънило му се, че старата мечка разкъсва неговия синъ . . .

Уплашенъ и разтреперанъ, князътъ станалъ, вперилъ очи къмъ палатката на сина си и що да види? — Дѣте и мече прѣгърнати, а надъ тѣхъ стои същата онази мечка, която той вчера бѣ ранилъ . . . безъ да билъ сполучилъ съвсѣмъ да я убие . . .